

APOŠTOLKA

Ročník 4 / číslo 11 / červen 2022

PRÁZDNINOVÉ ČÍSLO

Kázání Petra Tureckého

Letnice

Genesis 12:10 *I nastal v zemi hlad. Tu Abram sestoupil do Egypta, aby tam pobyl jako host, neboť na zemi těžce doléhal hlad. 11 Když už se chystal vejít do Egypta, řekl své ženě Sáraji: "Vím dobře, že jsi žena krásného vzhledu. 12 Až tě spatří Egypťané, řeknou si: »To je jeho žena.« Mne zabijí a tebe si ponechají živou. 13 Říkej tedy, žes mou sestrou, aby se mi kvůli tobě dobře dařilo a abych tvou zásluhou zůstal naživu." 14 Když pak Abram vešel do Egypta, spatřili Egypťané tu ženu, jak velice je krásná. 15 Spatřila ji také faraónova knížata a vychválila ji faraónovi. Byla proto vzata do domu faraóna 16 a ten kvůli ní prokázal Abramovi mnoho dobrého, takže měl brav a skot a osly i otroky a otrokyně i oslice a velbloudy. 17 Ale faraóna a jeho dům ranil Hospodin velikými ranami kvůli Abramově ženě Sáraji. 18 Faraó tedy Abrama předvolal a řekl: "Jak ses to ke mně zachoval? Proč jsi mi nepověděl, že to je tvá žena? 19 Proč jsi říkal: »To je má sestra«? Vždyť já jsem si ji vzal za ženu. Tady ji máš, vezmi si ji a jdi!" 20 A faraó o něm vydal svým lidem příkaz. Vyhostili jej i jeho ženu se vším, co měl.*

Duch Boží je síla, která člověka vede do zkoušek.

Křesťané zkoušky vnímali jako něco pozitivního. Duch Boží tedy není na prvním místě síla, která z křesťanů činí něco víc než z lidí, kteří Ducha nepřijali. Je to na prvním místě síla, která člověku umožňuje růst ve víře, přiblížit se více Bohu.

1 Petrův 4:12 *Moji milovaní, nebuďte zmateni výhnní zkoušky, která na vás přišla, jako by se s vámi dělo něco neobvyklého, 13 ale radujte se, když máte podíl na Kristově utrpení, abyste se ještě více radovali, až se zjeví jeho sláva.*

Abram se stal věřícím, ale neznamenalo to, že by byl v nějakém stavu blaženosti. Není odměněn třeba tím, že by měl míň starostí.

Podobně to prožil Ježíš: *V tom, jak vystupoval z vody, uviděl nebesa rozevřená a Ducha, který jako holubice sestupuje na něj.*

11 *A z nebe se ozval hlas: "Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil."*

Místo, aby si užíval svou slávu a oddělenost nebo výlučnost, stal se opak. Duch Boží ho doslova vypudil (tak je to v originále) na poušť a čekaly na něj mnohé zkoušky.

Duch je síla, která žene do zkoušek. I na Abrama, který se mohl opájet tím, že uvěřil a oddělil se od nevěřících – místo nějaké slávy a pohody - útočí hlad a zkoušky.

Když Abram dorazí k branám zaslíbené země, je tam sucho a není tam nic k jídlu. Stejně tak učedníci po smrti Ježíšově se rozutečou, schovají – a Duch Boží je síla, která je aktivisuje, oni se rozběhnou do ulic, mají plná ústa evangelia a začne jim hrozit skutečné nebezpečí. Jak dopadli evangelisté, víme.

Ježíš říká: Jan 16:33 *Na světě soužení míti budete, ale doufejtež, jáť jsem přemohl svět.* Cesta víry není usnadnění života. Je to spíše prohloubení, zintenzivnění reality.

Co se stane s Abramem, když nastal hlad?

S Abramem začíná příběh víry, který si máme opakovat, abychom se z něj učili. Že víra je hledání pravého života, života naplněného, života věčného. Života, který je úzkou cestou v tomto světě - plném širokých a snadných cest.

1 Timoteovi 6:12 *Bojuj dobrý boj víry, abys dosáhl věčného života...* říká apoštol Pavel...

To, že tu jsme dnes - je díky vytrvalosti našich předků. Těch, kteří často v bídě a hladu - vytrvali ve víře. Přes pronásledování, přes všechno soužení - nepřestali důvěřovat, že BK stojí za tuto cestu.

Jak Abram obstojí? Jak zvládne zklamání z toho, že země zaslíbená není tak dokonalá, jak si možná představoval?

Genesis 12:10 *I nastal v zemi hlad. Tu Abram sestoupil do Egypta, aby tam pobyl jako host, neboť na zemi těžce doléhal hlad.*

Abram se mohl vrátit ke svým otcům, kde bylo dobře, kde bylo hodně jídla. Jenže Abram odsud odešel, aby našel zemi zaslíbenou. Nechtěl se vracet. Mnoho lidí, když zažijí zkoušky, tak prchají zpět.

Abram se nevrátil. Místo toho sestoupil do Egypta. Sestoupil – tím se chce říci – že sestoupil z výšiny, kde je blízko Hospodinu. Je tam sice hodně jídla, ale země to není dobrá. Je to země, kde neznají Hospodina, kterému se rozhodl Abram sloužit. Abram se bojí, a tak dělá odbočku na cestě víry. Když se člověku zdá, že se na Hospodina nedá úplně spolehnout, tak vezme život do vlastních rukou.

Řekne si: sice mám nějaký úkol, ale ten počká. Nejdřív musím vyřešit to, co je pro mne důležitější. Abram je v Bibli popsán jako člověk chybující. Stalo se mu, že se dokonce uchýlil ze strachu ke lži.

Někdy se člověk pustí do lži, podvodu, nevěry, aby se postupně dostal ke svému cíli. Když nás vystraší hlad a nouze, začneme hledat svoje vlastní řešení.

(Mat 10:28 *A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může duši i tělo zahubit v pekle.*) Abram se bál lidí, začal lhát. Vypadá to, že se spíš bál o sebe – než že by měl na prvním místě starost o Sáru - a chtěl - aby se mu dobře dařilo. Abram měl strach – a byl to strach oprávněný... Kdyby se Egyptané dozvěděli, že je Sára jeho manželkou, jeho by zabili a ji by si vzali.

A tak ji Abram raději odeslal do královského paláce - k jiným ženám faraona.

Sára prý byla krásná. Všem se líbila, nejvíc však faraonovi, králi Egypta. Faraon měl takovou radost, že Abrama zahrnoval dary kvůli Sáře.

Abramovi se tedy lež *doslova vyplatila*. Příběh nám lidem tedy nastavuje zrcadlo, když nastoluje tuto situaci a tuto otázku, která je aktuální ve všech dobách:

Vyplatí se, když někdo lže, aby si přilepšil?

Tušíme, jak to mělo být, aby to bylo v pořádku: Abram měl zůstat se svou ženou, Bůh mu zaslíbil děti. Ukázalo se, že Abram začal pochybovat o Bohu a jeho zaslíbení. Byl podobný Petrovi, který pro Ježíše rychle vzplanul, ale pak ho strach přemohl.

Abram se ze strachu snažil vyjít s Faraonem. Napadá mě příměr, když si někdo kupuje levně plyn a ropu od totalitního vládce – a dělá přitom, že chování tohoto vládce je naprosto v pořádku, protože to není naše starost, my chceme jen levně nakoupit. Že to bude mít jednu důsledek...

Faraon byl pro lidi bůh. Abram Sáru zneuctil ale pošlapal taky všechno, čemu ještě před nedávnem věřil. Na Hospodina si nevzpomněl – možná Hospodinu vyčítal, že ho zavedl do země, kde je jen hlad. Abram přestal věřit Hospodinu. Jinými slovy: Abram se zařídil po svém. Utekl ze země zaslíbené, aby zahnal hlad.

Nezvládl první zkoušku (kterou Ježíš prošel na poušti - Satan ho pokoušel, aby si z kamení udělal chleby) a skončilo to popřením toho nejdůležitějšího v jeho životě. Zachránil sice život, majetek, ale přišel o pravdivost, integritu - identitu, nakonec i o Hospodina. (*kdo chce zachránit svůj život ...*).

Jak z této situace ven? Biblický příběh nabízí odpověď: 17 *Ale faraóna a jeho dům ranil Hospodin velikými ranami kvůli Abramově ženě Sáraji. 18 Faraó tedy Abrama předvolal a řekl: "Jak ses to ke mně zachoval? Proč jsi mi nepověděl, že to je tvá žena? 19 Proč jsi říkal: »To je má sestra«? Vždyť já jsem si ji vzal za ženu. Tady ji máš, vezmi si ji a jdi!"*

Bůh nestrání velmožům, říká se v jedné SZ knize. Hospodin ranil faraona ranami pro Abramovu nevěru. Možná se nám derou na mysl neodbytné otázky:

Proč to odsákal faraon? Vždyť je v tom nevinně? Je spravedlivé, aby trpěl jiný?

Je to zvláštní logika: kvůli selhání věřícího trpí druzí. Tady dokonce dvůr faraona. Snad nám chce ten příběh ukázat tuto logiku: když chceme za každou cenu svůj život zachránit, prohráváme dobrý boj víry, a navíc strháváme do neštěstí další lidi. Trápení druhých – nebyl postižen jen faraó, ale celý jeho dům - odstartuje obrat k lepšímu. Bití těch, kdo za naše viny nemohou, změní situaci a otevře všem oči. Spása mnohem později přijde skrze nevinného Ježíše. On bude trpět kvůli vinám ostatních lidí.

Na konci našeho příběhu se stane zázrak: faraó nahlédne díky Hospodinu pravdu a propouští Abrama i Sarai - se vším, co má. Zaslíbení trvá:

20 *A faraó o něm vydal svým lidem příkaz. Vyhostili jej i jeho ženu se vším, co měl.* Faraó se na konci stává poslem Hospodinova slova. Vyslovuje to, co měl Abram vědět sám, faraó je spravedlivější než Abram. Je to hořká pilulka, kterou Abram musí polknout – závěr působí skoro až jako výsměch. **Abram poznává pravdu z úst faraona.**

Možná bychom se ale na ponížení Abramově neměli zaseknout.

Není to žádný sadistický trest, Abram sice dostane za vyučenou, ale děje se to v **prostoru milosti**. Závěr je velmi nadějný a smysluplný.

Příběh směřuje do nadějně budoucnosti a to co z něj, máme poznat – evangelium, které může působit i v našich životech zní:

Dílo Božího Království nemůže překazit žádná moc. Ani lidská vina, ani vládcové tohoto světa, ani hlad.

Modlitba

Děkujeme Pane, že nám dáváš naději, která překonává náš strach. Děkujeme za svědky víry, kteří tu byli před námi.

Rozhovor s Filipem Boháčem

Opatov je tvůj první sbor?

Ano, Opatov je můj první sbor, jsem zde pátý rok, vikariát jsem strávil v državách tehdejšího sněženského faráře Mikiho Erdingera.

Využil jsi zkušenost z vikariátu tady v Opatově, nebo je Opatov úplně jiný typ sboru?

Opatov je hobití sbor. Louky, lesy, pole, kraj malovaný těžkou selskou rukou. Je to sbor rodinného typu.

V Opatově není tolik přítomná melancholie po slavné minulosti. Klasickým nešvarem v církevním prostředí je nekontrolovaný sentiment po zašlé slávě, který dovede blokovat přítomnost.

Jak to myslíš? Máme pěstovat sentiment?

Mám za to, že sentiment nelze nepěstovat, ten prostě vzniká. Co potom určuje, jestli bude prospěšný, nebo bude sbor uzavírat, je jeho promyšlení a reflexe. Bez sentimentu se určitě neobejdeme. Moje osobnostní zaměření je zacíleno na přítomnost. Neumím tak žít z minulosti jako jiní, čímž nechci říci, že je to špatně. Myslím, že v Opatově je to v rovnováze.

Opatov tě dobře přijal i když nejsi typ člověka, který by zdůrazňoval minulost?

Ano, přijali mne doslova jako člena rodiny. A já se tady i tak cítím. A moc bych to přál i Pavle Jandečkové, nastupující farářce.

Čím byl pro tebe opatovský sbor důležitý s ohledem na další práci?

Sbor mne naučil stručnosti, zjednodušování složitých termínů. Práce na sboru mne vyvedla z akademického stylu, který jsem pochytil na fakultě. Z biblických hodin se staly spíše rozhovory nad Bibli a záležitostmi všedního života. Opatovští nejsou až tak na přednášky, sáhodlouhé výklady a daleko raději se setkávají u dobrého jídla, pití, u hudby a prostě si povídají.

Přípravu dobrých jídel vnímám především jako tvé obdarování...

Když jsem nastoupil, tak se pár týdnů po mé instalaci v Opatově konal konvent a sbor se ujal pohoštění s energií sobě vlastní. Tak jsem hned na začátku zjistil, že Opatovu půjde „gathering“. Podobně tomu bylo i při SSVG (seniorátní setkání všech generací), kde se stoly prohýbaly.

Jsi známý tím, že dovedeš oslovit lidi mimo církev, nepůsobilo to rušivě?

(Se smíchem) o víkendových nočních hodinách při grilu na faře to určitě někoho rozrušit mohlo. Ale asi nikdo, kdo nahlédl k jádru křesťanské víry se nemůže zlobit nad tím, když na bohoslužby chodí lidé z vesnice, mechanici, hospodský atp.

Jsi výrazná osobnost, nebojíš se, že po tvém odchodu přestanou někteří lidé chodit do kostela?

Já to předpokládám. A určitě začnou po příchodu nové farářky chodit zase jiní lidé. To už je světa běh, a vyrostl jsem z toho, že by to mělo být špatně. Představuji si, že my lidé jsme jako čidla, která po svém specifickém způsobu vnímají skutečnost a její posvátno. Tudíž každý farář přináší něco trochu jiného a vnímám jako naprosto nežádoucí snahu vměstnat faráře do nějaké role, kterou zastával někdo jiný.

Proč jsi se rozhodl pro odchod z vesnického sboru do městského sboru?

Jsem městský člověk, to opatovští dobře ví :) Jediný nástroj, který jsem si vzal do Opatova bylo kladívko. Chtěl jsem vyzkoušet vesnické prostředí, jeho rytmus a svébytnost a v základu jsem byl a zůstávám člověkem města.

Zde jsi byl na půl úvazku...

Moje účast v seniorátě se odehrávala většinou na sboru seniora v Jihlavě, kde jsem byl přijat skoro jako „druhý farář“. Dále jsem spolupracoval se SOMem a snažil jsem se být k dispozici, když nějaký kolega ze seniorátu potřeboval.

V rámci seniorátu jsi tedy zažil týmovou práci, farářům bývá někdy vytýkáno, že jsou solitéři, v Třebíči tě velmi pravděpodobně také čeká týmová práce s nějakým kolegou.

Já jsem vlastně vždycky pracoval v týmu. Už na vikariátu s Miki Erdignerem, teď v Jihlavě s Janem Keřkovským. Spolupracovat s Honzou Keřkou prostě chceš. V Třebíči bude virtuozita najít faráře ochotného ke spolupráci, při které při které bychom se dovedli vzájemně obohacovat a respektovat jinakost druhého.

Jsi známý tím, že vykonáváš veliké množství svateb. Jak tuto činnost vidíš do budoucna?

Asi bych rád pokračoval, protože svatební přípravy mne donutily začít se zajímat o párovou terapii, která mě hodně baví. Při tomto typu setkání má farář docela šikovnou možnost mluvit s lidmi o víře a vnímání Boha bez překážek.

Máš v plánu absolvovat terapeutický výcvik?

Tak to bych hodně rád, ale při jejich cenách musím buď hodně šetřit nebo udělat banku :)

Vnímám terapii jako nesmírně vlivnou věc. V té křehké chvíli, kdy klient řeší téma s terapeutem na vašich slovech závisí doslova život a smrt. Slovo dává život a slovo může zabít. Terapii považuji za jakousi druhou větev teologie.

Dřív faráři opovrhovali psychologii a psychology. Říkalo se, že farář nepotřebuje psychologa, protože má víru a ten, kdo ho potřebuje, tak víru nemá.

Myslím, že se takoví faráři dřív žel zbytečně ochuzovali o skvělý nástroj. Naprosto tomu nerozumím, předpokládám, že na počátku tohoto směru stála nějaká vlivná teologická postava. Už apoštol Pavel rozlišuje u člověka tělo, ducha a duši. A psychologie nebo psychoterapie se zabývá právě tou duší a o duchu mluví víc teologie. Rozhodně není na škodu podívat se na naše prožívání z pohledu neurovědy, biochemie a psychosomatiky, což je také hodně aktuální věc. Dělá mi upřímnou radost, když čtu a poslouchám věci z oblasti psychologie, které dochází k těm samým výsledkům jako teologie.

Můžeš uvést nějaký příklad?

Pavlovo laskavé doporučení nepočítat křivdy (1Kor 13), velikonoční nabídka považovat naše hříchy, přešlapy, úlety za přibité na kříž a pohřbeny, k tomu samému dochází psychologie, že jsem to vždycky já, kdo se rozhoduje, jestli do vztahu s druhým člověkem nebo k sobě vytáhne, obživí nějakou křivdu, nešvar, prostě něco, co nás oba oddálilo a bolelo. V tomto bodě se psychologie víc zabývá vědomou prací s myšlenkami, kterým dáváme prostor. Myslím, že v současnosti, kdy je obrovským problémem sebehodnota, negativní pohled na sebe sama – je právě tohle část evangelia, kterou můžeme ruku v ruce s psychologií hlásat. Moje výchozí myšlenka je ta, že když budeme hledat ve světě pravdu a budeme v tom poctiví, nemůžeme se dobrat nic jiného než pravdy Boží. Proto i teologie nakonec vlastně i fyzika a všelijaké další obory lidského zkoumání světa odhalují něco z Božího stvoření a všechno to obsahuje nějakou Boží stopu.

K čemu tě jako faráře tyto poznatky vedou? (jsou tvá kázání více psychologizující návody pro život?)

K úplnému pohledu bychom potřebovali hlas posluchačů. Mám za to, že ano, uvědomuji si, že moje kázání se hodně liší od standardního evangelického kázání i od mých vlastních cca tři roky dozadu. Mám tendenci dát do kázání i psychologický úhel pohledu.

Máš zpětnou vazbu?

Mám zkušenost s lidmi, kteří nejsou ze sboru. Ale, kázání se špetkou psychologie dovedlo vzbudit osobní zaujetí i v církevním prostředí. Však víš jak to chodí, s faráři se o takových věcech nemluvilo :)

Co bys přál opatovským do budoucna?

Přál bych jim, aby si zachovali svou opravdovou upřímnou přátelskou náruč. Svou schopnost vyhýbat se hašteřivosti a samozřejmě, aby sem přišlo hodně moc lidí. Aby sbor rostl a sílil.

Za otázky děkuje Petr Turecký

YMCA

V YMCA v těchto dnech vrcholí činnost pravidelných kroužků a vedoucí i děti už se těší na prázdniny!

Jedním z příjemných večerů při příležitosti konce školního roku byla Noc kostelů v Moravci, při které jsme vyslechli koncert od dětí z flétnového a ukulele kroužku z Nové Cerekve.

Akcí, která je vyvrcholením celoročních aktivit a zároveň zahájením prázdninového režimu, je Zlatá horečka na Valkounově – den ve stylu divokého západu s hledáním zlatých valounů v potoce a různými soutěžemi. Proběhne v sobotu 25. června.

Do konce června v YMCA centru v Pelhřimově probíhají také neformální kurzy češtiny pro Ukrajince. Podařilo se dobrovolnickky zajistit výuku pro nejmenší děti, teenagery (kde učí čeští teenageři a skupince se velmi daří) a dvě skupiny pro dospělé. Za úspěch považujeme to, že při kurzech pro dospělé zajišťujeme i hlídání jejich dětí, takže se (především maminky) můžou alespoň hodinu týdně věnovat svému učení. Máme z této pomoci uprchlíkům radost. Od září budou kurzy češtiny opět pokračovat.

O prázdninách nebudeme zahálet, čeká nás příměstský tábor v Moravči, tábor pro rodiny na Vlčici a dva souběžné tábory v srpnu na Valkounově. Děti se proletí vesmírem, ztroskotají s Robinsonem a vydají se do hlubin Země J. Na konci prázdnin proběhne již tradiční tensingové soustředění a festiválek na dvoře fary v Moravči. Ten bude tentokrát v pátek 26. srpna.

Děkujeme všem vedoucím a dobrovolníkům našich aktivit, táborů a akcí za práci v tomto školním roce!

Poprázdninový rozvrh aktivit YMCA bude k dispozici od září především na našem facebooku a na nástěnkách našich kluboven.

Koho by zajímalo dění v YMCA podrobněji, může si na našich stránkách www.pelhimov.ymca.cz najít a přečíst naši výroční zprávu za rok 2021.

Daniel Matějka

Stavíme!

Letošní rok je pro YMCA i pro moravečský sbor provázen intenzivní stavební (ale také destrukční) činností. Proběhlo při té příležitosti již množství brigád.

Na tábořišti Valkounov už stojí nový krov jídelny. Podařilo se to díky součinnosti jednotlivých tábornických skupin, které se v létě o prostor na Valkounově dělily. V únoru a březnu se kácelo (táborníci ze Soběslavi a Českých Budějovic), odkorňovalo (skauti z Počátek), v dubnu se brousily tyče a betonovalo (Radotín, Pelhřimov a Česká Třebová), v květnu a červnu pak Pelhřimovští za pomoci odborníka krov sestavovali a postupně dokončovali až po natažení střešní krytiny nad částí nového krovu. Výsledek je veliký. Kromě většího prostoru pro letní tábory nabídne i rozšířené zázemí pro celoroční činnost na Valkounově, kam už

v tomto školním roce směřovaly pravidelné výpravy oddílu Stopa. Výsledek je i konstrukčně zajímavý. Stavělo se z kulatin, spoje se zadlabávaly. Vzhledem k nepravidelnosti tyčí se muselo vše jednotlivě vyměřovat. Doufáme, že krov bude složit mnoho dalších let.

Zároveň probíhaly práce v Moravči u kostela. Samozřejmě že ne vždy úplně zároveň, ale jednu sobotu to bylo opravdu tak, že na Valkounově pracovalo asi třicet lidí, přičemž jiní čtyři se s pomocí traktorů a valníku starali o destrukci staré garáže. Na jejím místě má vyrůst pergola, ovšem dosti rozměrná. Záměrem je, aby nově vytvořený prostor bylo možné využít velmi různými způsoby: samozřejmě k setkávání u kávy po bohoslužbách, ale také pro sborové obědy, pro příměstské tábory či Ten Sing, jako pódium pro hudbu či divadlo, pro nedělní školu v letních měsících, jako prodejní místo pro bazárek, zázemí pro menší svatby či oslavy v rámci křtin, prostor pro obíhání kolem pingpongového stolu, pro dočasné umístění přívěsu s nákladem táborových potřeb apod.

Těšíme se na pergolu, skutečnou radostí jsou ovšem setkání a akce, které se konají, a díky kterým taková stavba a investice dává smysl. Projekt je podpořen z fondu Diakonických a rozvojových projektů ČCE.

Daniel Matějka

M. R. Mahovský, NEJSTARŠÍ DĚJINY EVANGELICKÉHO SBORU V HUMPOLCI

Předbělohorská doba Humpolce a okolí byla evangelická. Rod Krištofa z Roupova, majitele statku

Humpolce, byl zbaven veškerého jmění nálezem císařských komisařů pro trvalou vzpou a vypovězen do ciziny. V době panství tohoto rodu katolické učení patrně vymizelo docela. Poslední katolický kněz připomíná se roku 1436. Od té doby byli v Humpolci kněží podobojí a později luterští, jichž jmen ale neznáme. To málo, co o reformační a zejména protireformační době Humpolce víme, dovidáme se pouze z poznámek cizích archivů, které jen příležitostně a náhodně dotýkají se i města Humpolce. V archivu želivských premonstrátů, kteří dostali do své správy humpoleckou faru, jistě by se našly mnohé podrobnosti, vztahující se k době protireformační. Opat Questenberk prováděl horlivě na želivském statku protireformaci, takže prý za 30 let po začátku protireformace katolická víra aspoň zevně se ujala nanovo. Mimo Želivské působili na Humpolecku jesuité, poslaní z Krumlova a Jindřichova Hradce. Bílek v knize „Katolická reformace“ vypravuje, že mnozí humpolečtí evangelíci, aby se své víry nemuseli zřítci, opustili své statky a utekli na třebečské panství na Moravě. Zdá se, že je to pravda, neboť jména několika rodů tamějších evangelíků jsou totožná s jmény starých humpoleckých rodin. Bílkova zpráva je poslední známý záznam o evangelících až do tolerance. Avšak ani z doby toleranční není žádných podrobných zpráv. Tehdy humpolecké panství bylo spojeno s Herálcem a vrchní úřad byl v Herálci. Mnoho listin z archivu bylo prý spáleno jako topivo při vaření piva. Ve farním archivu evangelické církve jsou z první její doby jen matriční knihy. Nařiká a žaluje na to farář Daniel Molnár roku 1865, když snažil se sepsati „Historii církve Páně humpolecké“.

Seznamy 44 evangelických rodin, které se přihlásily k víře evangelické po vyhlášení tolerančního patentu, i několika rodin později přistouplých, byly sice uloženy ve farní listovně, která však se úplně ztratila, pravděpodobně asi byla zúmyslně zničena farářem Spinarem. Listovnu připomíná první „Památní kniha církve ev. v Humpolci, založená a církvi obětovaná“ od Jozefa Trnky, právního aktuaara na Smečně, r. 1847, humpoleckého rodáka, velkého přítele a podporovatele evangelických církví. Kniha nalézá se ve farním archivu, bohužel na mnohých stránkách velmi nepadno se čte a historií humpoleckého sboru obírá se v celku jen povšechně.

Toleranční patent byl vyhlášen slavnostním způsobem na humpolecké radnici dne 13. února 1782. V předtuše nové, lepší doby odvážnější tajní vyznavači evangelia scházeli se již před patentem u Antonína Lešovského (v čísle 185),

mistra soukenického a tehdy představeného města. Hned dva dni po vyhlášení patentu sešlo se 44 rodin u A. Lešovského v čele s Janem Trnkou, soukenickým mistrem a toho času purkmistrem města (čís. 161), a odeslali svoje příznání k evangelické církvi vrchnostenskému úřadu heráleckému. Pokud lze viděti z prvních záznamů matričních a Trnkovy pamětní knihy, přihlásily se k víře svých otců tyto rodiny: Jan Trnka, představený města, č. 161., Antonín Lešovský, bývalý představený města, čís. 185., František Charamza, kloboučník, rychtář, čís. 77., Jan Skorkovský, čís. 186., František Motl, č. 49., František Vondrejs, čís. 195., Antonín Motl, čís. 38., Augustin Machotka, č. 260., Václav Závodský, č. 40., Filip Závodský, č. 45., František Dítě, č. 44., Jan Strádal, čís. 46., Jakub Machotka, č. 83., Martin Kysela, č. 74., Jan Blahovec, č. 80., Karel Komrs, Vojtěch Skorkovský se synem Prokopem, čís. 119. a 120., Kašpar Hrejsa, č. 339., Matouš Hrejsa, č. 118., František Hrejsa, č. 345., Václav Malát, Pavel Hruška, č. 130., Tomáš. Lešovský, č. 370., František Kocián, č. 346., Antonín Dítě, čís. 51., Jan Malát, č. 131., Tomáš Komrs, č. 136., Frant. Skočdopole, č. 107., Václav Lešovský, č. 129., Josef Lešovský, č. 64. Bartoloměj Příborský, č. 23., Jakub Hruška, č. 391., Josef Mafka, č. 212., Matouš Baštian, č. 222., Lukáš Malát, č. 194., Josef Malát, č. 23., Jakub Malát, č. 250., Pavel Jozífek, č. 77., Jakub Kopřiva, č. 44., Štěpán Kocian, č. 171., Šimon Dítě, č. 9., Kašpar Skočdopole, Vojtěch Machotka, Jakub Příborský, č. 103., Josef Dítě, čís. 153., Sigmund Dítě, č. 31., Samuel Dubský, č. 72., Jan Trnka, č. 123., Kašpar Vondrejs, č. 240., Michael Hrejsa, č. 75., Josef Křišťůfek, č. 126., Jan Slavík z Vlčích Hor, Tomáš Tomek z Bystrého, Jan Matoušek z Krasoňova, Jakub Pospíchal z Oustí, Roza Prokopová z H. Rápotic. (Pokračování.)

Text jsme přetiskli z *Vlastivědného sborníku okresu humpoleckého: Zálesí* (str. 82, rok 1927-28). Úhledně svázanou publikaci poskytla z pozůstalosti svého tatínka sestra Milena Římalová.

Noc kostelů v Pelhřimově

Letošní noc kostelů proběhla desátého června, připravili jsme divadelní vystoupení pro děti, zahájení výstavy obrazů Pepy Šedy, prohlídku sborových prostor a ztišení na závěr. V Pelhřimově tou dobou probíhaly také slavnosti rekordů, což se snad odrazilo na nízké účasti. Noc kostelů je v posledních letech málo navštěvovaná jak lidmi mimo sbor - pro něž je určena především, tak lidmi ze sboru. Hojně navštívená byla noc kostelů před nástupem kovidu, po kovidových karanténách obecně klesá v pelhřimovském sboru účast lidí na sborových aktivitách. Tato skutečnost by nás však neměla vést k rezignaci či ukončení těchto aktivit, noc kostelů příští rok jistě opět připravíme, samozřejmě pokud to situace umožní.

Dřevěné divadlo Jana Hrubce bylo určeno pro malé i velké diváky :)

Jan Hrubec předvedl profesionální vystoupení, není bez zajímavosti, že Jan Hrubec je i zručný řezbář, své loutky si vyřezává sám. Velmi zajímavý byl i rozhovor po vystoupení. Vystoupení se jmenovalo **Zvířátka a loupežníci** a byla to pohádka o tom, jak tři loupežníci kradli jako straky, až narazili na statek, kde hospodaří babička, pesek, koza, kohout a tři prasátka. Tam jejich štěstí v loupení končí a loupežníkům nezbývá nic jiného než se polepšit.

Vystoupení Dřevěného Divadla Jana Hrubce

Slovo z vernisáže výstavy Josefa Šedy

Milé dámy a pánové,

dovolet mi přivítat vás na výstavě obrazů Pepy Šedy. Připravili jsme ji díky spolupráci s panem farářem Petrem Tureckým, za což mu patří dík.

Pepa Šeda (nar. 1958) pochází z Humpolce, je umělecký autodidakt, malíř a improvizální hudebník na dechový elektronický syntetizátor AKAI EWI v alternativní skupině Zamotag při cca..(Klubu korealistických aktivit) a undergroundových skupinách Nevidim a jako host v Místním tělesu.

Malování se začal věnovat od poloviny 80. let. Nejdříve krajinomalbě, později došel k abstraktnímu vyjádření. Oslovující pro něho bylo seznámení s dílem Jana Zrzavého, především jeho duchovně zaměřenou malbou. V návazné tvorbě na něj však působili i další osobnosti výtvarného umění např. H. Matisse, P. Picasso, J. Miró nebo pováleční abstrakcionisté.

Postupně přecházel k intuitivní, až automatické výrazovosti kresby a malby s využitím čistých barevných tónů. Sám svůj přístup nazývá: „Impulzivní abstrakce“, chce tak vyjádřit snahu o zachycení inspirativního momentu, v čisté podobě, nezatíženého dalším myšlenkovým kalkulem.

Volně vznikající cyklus nazvaný „Dialogy“, který zde představujeme, rozvíjí tuto polohu autorova díla.

Výtvarné tvoření, které probíhá fyzicky v osamění, zde může být interpretováno jako forma komunikace s ideovým inspiračním zdrojem, který patrně stojí vně, ale částečně i uvnitř umělce a projektuje se do jeho díla, to se může stávat prostředníkem dialogu s divákem, ukazujícím k tvůrčímu principu.

Tato naznačená inspirativní provázanost rozhovorů, blízká improvizovaným hudebním jam session, bez omezení možností otázek, pochybností, nápadů, názorů, myšlenek i podnětů, by mohla být pozitivním východiskem hledání vzájemné harmonie.

Petr Šeda v Pelhřimově 10. 6. 2022

Autor obrazů při zahájení výstavy. Foto: Peter Urbánek

Nová brána a zábradlí před strměšským kostelem

Díky darům v salárech a ve sbírkách jsme mj. mohli realizovat opravu zábradlí a brány ve Strměchách. Město nám věnovalo na opravu zábradlí částku 28800,- plus DPH.21%, my jsme potom doplatili 29040,- s DPH, brána stála: 56628,- s DPH.

Panu místostarostovi jsme poslali toto poděkování:

Vážený pane místostarosto, chtěli bychom vám velice poděkovat za vaši pomoc při rekonstrukci porušeného zábradlí u našeho kostela ve Strměchách. Jsme moc rádi, že se oprava zdařila, zábradlí již stojí a plní svou funkci.

Po létech, kdy dělalo spíše ostudu a bylo zároveň nebezpečné, jsme rádi, že okolí kostela vypadá důstojně.

Vaší ochoty nám pomoci si velmi vážíme.
Těšíme se na další spolupráci.

Staršovstvo sboru Pelhřimov

Poetická inspirace Ivy Brothánkové

Otokar Březina se narodil jako Václav Ignác Jebavý v Počátkách na Vysočině 13. 9. 1868: „*Jeho život byl duchovní cestou. Byl člověkem, jehož básně a eseje otevírají lidská srdce. Propojují je a oživují duchem a silami, radostmi i bolestmi, které sám autor při jejich tvorbě prožíval, a které jsou v ní stále obsaženy.. V přírodě a tvorbě nacházel vnitřní svobodu, naplnění a radost!*“

Vybrala jsem ze sbírky **Tajemné dálky** báseň „**Přátelství duší**“ - nádherné verše vyjadřující „*ohromující obraz naprostého prostoupení se dvou bytostí – zářících bytostí – mají sílu nečekaného daru*“, které věnoval svému příteli, spolužákovi z telčské reálky Františku Bauerovi:

*Proč v sadě mém záhon tvých lilí léta vyprahl zmar?
Jak plovoucí ostrov urvaný z břehu mizíš mi v dáli.
Ve vůni vzpomínek mých zhořkl tvých esencí čas,
v němž hvězdy minulých nocí a záře mých úsvitů vtály.*

*A cizí mi touha tvá, jak žena, z níž piješ rozkoš svých dnů.
Z mých očí již se neřine přívál tvých slzí v bratrském zdroji.
A jenom nad hroby minulých jar, na hřbitovech snů,
jak fantom milenky mrtvé tvá duše potkává moji.*

Několik citátů Otokara Březiny:

„*Mluvíte-li se ženou, naslouchejte především tomu, co vám říká očima.*“

„*Ty nejvyšší pravdy nepoznáváme pouhým rozumem, nýbrž zářením celé naší bytosti.*“

„*Nikdo nemůže trvale si přivlastnit více na této zemi, nežli stačí udržet svým duchem.*“

„*Štěstí je jen v lásce, v myšlence a v dobrotě srdce. Všechno ostatní je bolest.*“

„*Světlo umírá jenom příchodem ještě většího světla, ještě většího, většího světla.*“

RECEPT

Staročeský jahelník

300g jáhel, sáček sušených švestek, rozinek apod. 1l mléka, 1 lžička soli, 2 lžíce soli, 2 lžíce másla, 2 až 3 lžíce moučkového cukru, 125g másla, tuk na vymazání formy.

Jáhly přebereme, dáme do cedníku a třikrát prolijeme vroucí vodou. Mléko převedeme k varu, přidáme 2 lžíce másla, osolíme, vhodíme spařené jáhly a za stálého míchání uvaříme hustou kaši. Sušené švestky předem namočíme, vypeckujeme a pokrájíme na kousky. Můžeme použít i sušené meruňky, rozinky nebo jiné sušené, spařené a pokrájené ovoce. Kaši znovu promícháme, osladíme podle chuti, přidáme pokrájené ovoce a směs urovnáme do silněji vymaštěného pekáče. Povrch kaše poklademe tenkými plátky másla a jahelník v troubě zapečeme, až povrch zrůžoví. Podáváme pocukrované.

Jdeš v pondělí do práce?

Do školy?

Potřebuješ trochu zastavit,

než to zas začne?

Přijď na

VEČERNÍ tak trochu jiné

BOHOSLUŽBY

Každou **první neděli v měsíci** (krom letních prázdnin) **od 18:00** v **Růžové č. p. 82**, v 1. patře v prostorách evangelického sboru v Pelhřimově.

Akce je ekumenicky otevřená, pořádá YMCA Pelhřimov, z. s. ve spolupráci s ČCE a přáteli z ekumeny.

**Vernisáž výstavy obrazů
Josefa /Pepy/ Šedy
v rámci celovečerního programu
Noci kostelů,
dne 10.6.2022 v 19,30 hod
Prostory evangelického sboru
Růžová 82, Pelhřimov**

DIALOGY

Výstava v Evangelické modlitebně v Pelhřimově, představí obrazy Josefa „Pepy“ Šedy (*1958), rodáka Vysočiny, improvizčního hudebníka a abstraktního malíře expresivních linií a meditativních ploch, který vystaví volný cyklus obrazů s názvem „Dialogy“. Vernisáž nabídne příležitost nejen k poznání tvorby, ale i setkání a rozhovoru s umělcem samotným. Přijměte naše pozvání: Petr Turecký – farář, organizátor, Petr Šeda – kurátor, Pepa Šeda - autor.

Výstava potrvá do 31.7.2022

Festival v Moravči

Zveme vás na Festival řemesel a vyznání Greenway

v neděli 10. července 2022

Program:

9:30 Bohoslužby

10:45 Dřevěné divadlo Honzy Hrubce
pro děti i dospělé

12:00 Oběd

12:45 Povídání s manžely Schneiderovými.

Jiří Schneider je bývalý velvyslanec v Izraeli,
dnes synodní kurátor ČCE

Radka Schneiderová je psycholožka.

Po celý čas bude probíhat
dobročinný **bazárek**
ve prospěch organizací
Člověk v tísni a **Diakonie ČCE**,
a také prodej **Fair trade**
výrobků.

BOHOSLUŽBY, pravidelné akce

V kostele v Moravči

Bohoslužby se konají každou neděli od 9:30, probíhá i nedělní škola.

internetový přenos na adrese:

<https://www.youtube.com/user/danielmatejka/videos>

PELHŘIMOV-STRMĚCHY

Pelhřimov: Bohoslužby se konají každou neděli od 9ti hod.

Každou první neděli v měsíci (kromě prázdnin) se konají **mládežnické bohoslužby** od 18ti hod.

Přímé přenosy bohoslužeb (z Pelhřimova) jsou viditelné v aktuální dobu vysílání (tedy neděle 9hod.) vždy na těchto stránkách:

<https://www.youtube.com/channel/UCxWYO99yzCBFgQK5mklL0EQ>

Strměchy: bohoslužby jsou každou **sudou** neděli od 11ti hod.

Stránky sboru

<https://www.facebook.com/CCEPelhrimovStrmechy/>

<https://ccepelhrimovstrmechy.blogspot.com/>

OPATOV

Bohoslužby: každou neděli v 10hod.

- 3.4 Jan Keřkovský / VP
- 10.4 Ondřej Horký / Květná neděle
- 15.4 Filip Boháč / Velký pátek / VP
- 17.4 Filip Boháč / Velikonoční neděle / VP

HUMPOLEC

Bohoslužby: každou neděli v 8,30 hod.

MINIBOHOSLUŽBY (archiv) Filipa Boháče jsou k nahlédnutí zde: Najdete na webu YOUTUBE u profilu „Filip J. Boháč.“ Nebo pomocí QR kódu.

Každý den můžete slyšet zamyšlení nad biblickým textem zde:

<https://soundcloud.com/ecirkev>

ADRESY, KONTAKTNÍ ÚDAJE

Sbor ČCE PELHŘIMOV-STRMĚCHY

Růžová 82, 393 01 Pelhřimov, **mobil:** 774 600 529, **alternativní adresa:**
Strměchy č. 13, 393 01 Pelhřimov, **email:** farsborstrmechy@cmail.cz
Číslo účtu: 135626211/0300

Sbor ČCE MORAVEČ

Moraveč č. 35, 393 01 Pelhřimov, **tel:** 777258831, **web:**
www.moravec.evangnet.cz (rss), **email:** moravec@evangnet.cz
číslo účtu - 2001768838 / 2010
přenosy bohoslužeb:
<https://www.youtube.com/user/danielmatejka/videos>
nově i na facebooku: <https://www.facebook.com/kostelmoravec>

Sbor ČCE OPATOV

Opatov č. 10, 588 05 Dušejov, **mobil:** 604 169 503, **web:**
www.opatov.evangnet.cz (rss)
email: opatov@evangnet.cz
číslo účtu - 264010499/0300

Sbor ČCE HUMPOLEC

Husova 143, 396 01 Humpolec, **email:** humpolec@evangnet.cz
Číslo účtu - 0620236399/ 0800